

hoofd alles zweeg.... neerlag.... sliep.... hij wist het niet.... een holte voelde hij daar, onder zijn schedel.... een zwarte leegte.... waaruit geen enkele gedachte meer opsteeg....

In de kamer was de suizing van het gas.

Ineens stond hij op; een rilling trok schokkend door zijn lijf en tegelijk stormde een gedachtenstroom weer woest omhoog.

Die brief.... ze wees hem dus af, zonder een enkel voorbehoud.... vriendelijk.... 'n beetje beschermend-gemoedelijk.... jawel.... Op de eenige declaratie, die hij ooit in zijn leven gedaan had, kwam dus een afwijzend briefje.... met een vetvlek en taalfouten....!

Een vloek siste tusschen zijn tanden.

Wat had hem dan toch bezielde, dat hij zich aan zoo iets, zoo'n refus had kunnen blootstellen!

Groote God en daarvoor had hij alles getrotseerd....! Daarvoor had hij pijn geleden, fysieke pijn, die hem nu op dit oogenblik nòg martelde....!

Hij trok het gebit uit zijn mond, smeed het op 't marmer van de waschtafel.

En spot en schamp had hij daarvoor verdragen, van familie en kennissen; daarvoor had hij zich opgedirkt met allerlei fatterigheden, daarvoor was hij nu de risée in huis... op de Joris... op straat... in de heele stad!

En nu ineens.... dit afschuwelijke.... dit wreed-klare inzicht in eigen waan.... in eigen weerzinwekkende belachelijkheid....!

Een briefje met een vetvlek en taalfouten!

En dat was tot hem gericht en bedankte hem, wees hem terug, vernederde hem.... een briefje van een burgerjuffrouw.....

Maar was hij dan gek?

Groote God.... nee.... hij moest dit uitdenken, want anders zou hij 't nog worden....

Een fantoom.... een hersenschim.... een waan.... een leugen had hij nagejaagd!

En zijn illusies, zijn teere, mooie, warme illusies van nog wat jonge liefde en stille huiselijkheid....

Hij had aldoor heen en weer geloopt, bleef nu eensklaps staan, staarde voor zich op den grond, de oogen gesperd.

Ineens omvatte zijn hand krampachtig den tandeloozen mond, zijn lijf schokte in een snik.

In de donkere, eenzame omslotenheid der zware gordijnen rond het ledikant, koortsten zijn gedachten wild tot pijnigende visioenen van uitjouwende spot. Hij zag het gelaat van Jan aldoor in hoonend grijnzen naar hem toegewend, en den saamgeknepen mond en de triomphantelijk kijkende oogen van Lurkus in het vleezig breede hoofd en telkens ook de